

Bij de officiële opening van de vernieuwde Dorpskerk

De opening van vernieuwde Dorpskerk is een belangrijk moment. Een moment waarnaar velen naar hebben uitgezien. Dit moment wil ik graag aangrijpen om alle mensen, al onze vrijwilligers te bedanken die op enigerlei wijze hebben bijgedragen aan de beweging van Kruispunt naar Dorpskerk.

Hoezo *beweging*, zult u zeggen? Ik kon daar geen beter woord voor bedenken. Verhuizing is te kaal en drukt niet goed uit wat er allemaal is gedaan, transitie klinkt te abstract, te hoog over. Dus heb ik gekozen voor beweging: in de trant van onderweg. En dat is precies ook wat we dit weekend als Leitmotiv hebben en waar het in de afscheidsdienst in het Kruispunt ook al over ging: op weg gaan en onderweg zijn. Maar daar gaan onze drie dominees morgen allerlei mooie dingen over zeggen, dus wilde ik vandaag met iets anders beginnen. Met de beginregel van lied 280: *De vreugde voert ons naar dit huis.*

Dit huis, zomaar een dak boven wat hoofden, is kennelijk een gebouw dat je met vreugde bezoekt. Een huis om vrolijk van te worden. Als je de beginregel van dit lied goed leest, ben je eigenlijk al vrolijk voordat je naar dit huis toekomt. Alleen al bij de gedachte dat je mag gaan kun je blij worden. Je hebt voorpret, en dat is, zoals we allemaal weten, vaak de leukste pret.

Nu zullen degenen onder u die wat nuchterder zijn ingesteld wellicht denken: tjonge wat een positiviteit, mag het misschien een onsje minder? Waar het hier echter om gaat is dat het huis wordt gekoppeld aan een emotie. Dit huis en de gang daarnaartoe roept bepaalde gevoelens op. Het huis – en waar het voor staat en alles wat daar gebeurt - doet iets met ons.

Als ik dan terugkijk op de afgelopen periode, dan zal het u niet verbazen: een huis zoals dit roept inderdaad veel emotie op. Wij hechten ons aan een kerkgebouw, en dat is goed. Daarom is het ook zo moeilijk om afscheid te nemen, zoals we dat onlangs moesten doen van het Kruispunt en een paar jaar geleden van de Ontmoeting. Gebouwen waaraan belevenissen zijn verbonden; ervaringen die op hun beurt weer verbonden zijn aan gebeurtenissen, aan lief en leed, aan personen, aan bepaalde gebruiken en rituelen.

Die gehechtheid gaat ver, ga maar na bij uzelf: de inrichting van de ruimte, de plekken waar je altijd graag zat, de mensen die je er altijd weer ontmoette, het geluid van het orgel, de piano, de akoestiek, de microfoon die nogal eens kraakte, de gesprekjes en de koffie na afloop – ook al was die regelmatig te slap. Het doet pijn om iets achter te moeten laten of af te breken, helemaal als we het met eigen handen hebben opgebouwd.

De vlakke vloer, de banken eruit en stoelen erin, de preekstoel, de Hoeksteen die verdween en 't Voorhuys dat er voor terugkwam; ook hier in dit huis hebben we flink huisgehouden, en , laten we wel wezen, dat was niet altijd tot ieders vreugde.

En toch zingen we: *de vreugde voert ons naar dit huis*. Waarom? De kerk is niet weg te denken uit ons leven. Hoe belangrijk is het dat we daarvoor een gebouw hebben! Een gebouw dat op vele wijzen betekenis heeft: als herkenningspunt voor dorpelingen, als pleisterplaats voor voorbijgangers, als markante architectuur, als bron van creativiteit, als plek voor contemplatie en gebed, als gemeenschapshuis waar verhalen van mensen en geschiedenissen over generaties heen samenkomen. Een plek van *Ontmoeting*, iedere week weer en op de *Kruispunten* in het leven. Zomaar een dak boven wat hoofden waar woorden en muziek ons tot bezinning brengen en van waaruit we geïnspireerd verder mogen gaan, ieder op ons levenspad.

Dat we hier vandaag zitten, in dit prachtige gebouw, is dankzij de inzet van velen. Heel veel mensen. We zijn pak en beet tien jaar bezig geweest om hiernaartoe te werken. Ik hoef hier niet nog eens te vertellen met welk een

inzet en inspanning dat gepaard is gegaan: u weet dat inmiddels wel. We maakten een lijst met namen van mensen die een actieve bijdrage hebben geleverd aan die beweging die we hebben gemaakt. Negentig namen, en dan nog zal de lijst niet compleet zijn. Vele werkgroepen en commissies waren er: voor het kiezen van een kerkgebouw, voor het definitief ontwerp van dit gebouw, voor de begeleiding van de verbouwwerkzaamheden, voor de inrichting van kerkzaal en bijgebouwen.

Er waren vele helpende handen bij de verhuizing. We moesten selecteren: wat nemen we mee vanuit de drie kerkgebouwen en wat laten we achter - wat een spullen kan het kerkvolk verzamelen! We mikten oude troep in containers, we maakten de spullen die meegingen weer schoon. Er waren koffieschenkers, inventarislijstenmakers, inpakkers, vuile handenmakers, bedenkers en tegendenkers, er waren beslissers en vertragers, er waren opruimers en inrichters, uitvoerders en drijvende krachten. Velen van ons vervulden meerdere van deze rollen. En ondertussen hielden we de lofzang gaande, en moesten we vanwege corona ook nog eens online gaan kerken. Gelukkig konden we ook nog drie maanden lang een kaarsje laten branden in het Kruispunt: ook daarvoor stonden mensen paraat.

Maar al te graag hadden we een grootse bijeenkomst georganiseerd zoals twee jaar geleden – u weet nog wel, met dat cabaret. Jammer genoeg kan dat nu niet. Maar wat ons als gemeenschap ook kenmerkt, is hoop. Hoop op betere tijden, op een toekomst waarin dit allemaal weer mogelijk is. En dan gaan we ook weer koffiedrinken na de zondagse dienst, want als er nog iets is dat ons naar dit huis brengt, is het wel het samen koffiedrinken.

Beste gemeenteleden, we hebben een prachtig gebouw, midden in het dorp, een kerk voor het hele dorp. Daar mogen we trots op zijn. Het werk van velen. Jullie hebben het met hart en ziel gedaan. En – als het goed is - met vreugde. Namens de gehele kerkenraad zeg ik hier: dank jullie wel daarvoor!

19 september 2020
Arend-Jan Eshuis